

(המשך מעמוד 37)

לי כבר שמונה אופנועים. זה הי אוריר שלי. בלי זה אני לא יכול. הכינוי שלי בא מפני שאני עובד בניקלים ותמיד ציפית את האופנועים שלי בניקל. אני חושב שבלי אופנוע הברזל הוא לא ברזל. בשבילי אופנוע זה יותר מאשה. אני עדיין רוק. התחנתני עם הי אופנוע.

בין האופנועים יש גם מעמדות. לפי סוג האופנוע. במלוא ההערכה זוכים האופנועים הכבדים ביותר. אולם יש חשיבות מרעית גם לי מטרות. כל בני החבורה מדגישים כי הם אינם רודפים אחר הי

אופנוען מישערי שוויץ על המידרכה

סכנה. אם מגיע משהו שעושה תעלולים ומסתכן, אנחנו מחנכים אותו. הסביר אילן ה"גיגי", הי חובש כיפה לראשו. "פה כולם נהגים זהירים. לא עושים שטויות. אנחנו משוגעים על אופנועים, אבל אין אצלנו מתאבדים.

"לאופנוע יש פסיכולוגיה משלו. מי שבאמת מתמכר לעניין לא עור שה שטויות. אין בנושא הזה גם הגבל בין דהיים לחילונים. אני בא מבית דתי. האופנוע זה הי ספורט שלי. לעובדה שאני דתי אין כאן שום משמעות."

ישנם שני דברים שהאופנויר ענים ממעטים לדבר עליהם עם זרים: מחירי האופנועים והי תאונות. מרביתם רוכשים את הי אופנועים ביבוא אישי. המחירים אינם מביישים אף מכונת טובה. אופנוע בעל נפח ממוצע עולה כ-300 אלף לירות, האופנועים בעלי השליכוליים המיוחדים אף מכפילים סכום זה.

התאונות הם הנושא היותר רגיש אצל החברה. "היתה לי תאונה לפני חודשיים, מתוודה אילן ארי-אל, המהלך על קביים. "החלקתי על שמן ונשבר לי הקרסול", סיפר. "כשאני אחלים אמשיך לרכב. זה בדם. בינתיים באתי לראות את החברה. התאונה זה סיכון מחור שב. אבל בדרך-כלל מי שנהוג בהירות אין לו בעיות."

לאופנועים יש גם בעיות מסוג אחר. הם קובלים על הקשיים שי מערים מישר-התחבורה על יבוא האופנועים לארץ, ועל רדיפות מצד המישטרה. "חושבים שאופנועים זה הולך עם שתוללות ואלימות", מסביר עמי יפת. "זה לא נכון. אופנוע זה דבר יקר מאוד וספורט אצילי מאוד. רק אנשים רציניים קונים היום אופנועים."

לרגלים מן האופנועים יש ביגי-דירכיבה מעור. אולם הם אינם משתמשים בהם. אלא בשילוש שי הם עורכים ברחבי הארץ. נוסף למקום המיפגש בכיכר-מלכי ישראל אל הם נפגשים גם בימי שבת בי בוקר במרינה של חוף תל-אביב. משם הם יוצאים למסלול מירוצים מיוחד הנמצא בחולות נתניה. בעוד המחלוקת שנויה אם הי אופנוע מסוכן או לא. דבר אחד בטוח: כשהחברה יושבים בבית הקפה והאופנועים חוגים לראות — אין סכנה.

במדינה

עיתונות

במחנה בכל עיתון

כתבי "במחנה" התכנסו

לפגישת מחזור, ולפתע

התגלה כי מרבית בכירי

העיתונאים בארץ היו

בצעירותם כתבים צבאיים

קשה היה שלא להבחין במבטים המיוחדים שנשלחו מהאחד לשני. האנשים שהצטופפו במעדרון הי פרנסה והירח על שפת ימה של תל-אביב היו מכרים ותקיים, אך רבים מהם לא התראו במשך שנים ארוכות.

הרעיון היה של עורך במחנה, שבועון חיילי צה"ל, יוסף ("יוסי") אשכול. בעזרת קצינת הניהול של המערכת, ברוריה אנג'ל, ניסה אשכול לאתר את כל מי ששירת או עבד במחנה במשך ארבעים השנים האחרונות. התוצאה היתה מפוארת. לא היה עיתון בארץ שלא שלח את נציגיו, כתיבי במחנה לשעבר. אין כימעט עיתונאי מפורסם כס בישראל שלא היה בתקופה זו או אחרת של הקאריירה שלו כתב של השבועון הצבאי.

העיתונאים אפריים ומנחם תלמי, המשורר שלמה טנאי, הפירסומאי שבתיא רביב, עורך הארץ גדעון סאמט, מנכ"ל רשות-השידור לש-עבר יצחק ליבני, כתב מערב אורי דן, צייר הקריקטורות פרי רונפלד, הד"ר ידן דודאי, גלם הפירסומת מיכאל ("מיקי") אסטל, הצלמים אברהם ורד ומיכה ברעם, כולם התגלו כבוגרי במחנה, עם מיטען ענק של סיפורים, חוויות ועקיצות הדדיות שגרפו רעמי צחוק מבאי הערב.

הרבה יותר עורכים. שאלת

השאלות שריחפה מעל למיפגש היתה: אם במחנה עובדים ועבדו עיתונאים כה מוכשרים, מדוע אין העיתון זוכה בהצלחה גדולה בשוק האורח? את התשובה סיפר קו העיתונאים העובדים כיום בי עיתונים אחרים. הסביר יצחק ליבני: "לבמחנה יש הרבה יותר עורכים מהעורך הרשום בעיתון. יש מעליו הרמטכ"ל, ראש אכ"א, קצין חינוך ראשי וקצינים בכירים רבים אחרים, שלכל אחד יש זכות וטו כמעט על כל דבר. בצורה כזו קשה להוציא עיתון שיזכה בהצלחה מיסחרית."

אולם הזכרונות שהועלו באותו ערב קבעו לפחות עובדה אחת: גם אם העיתון אינו מיסחרי ואינו נושא רווחים, קהל הקוראים שלו מקיף, בשלב זה או אחר של חייו, את כל הציבור בישראל, וקהל הכותבים מקיף את בכירי העיתון נאים בארץ.

דרכי חיים

רציני לראות

אם זה דולק

הסבל כמעט הצית את

כל הנגריה, כי רצה

זרעת את החומר

שבמקבוק דליק

מטר אל-משראווי מגודל שיער ובעל עיניים בוהות הביט בשופ"טים בתמיהה. הוא נאשם בהצתת מחסן עצים בנגריה של קיבוץ נצר-סריני. אם בתחילה חשבו הכרי הקיבוץ, כי הסבל הערבי הצית את הנגריה כמעשה חבלה, הרי תשובתו לשוטרים הייתה אותם בתדהמה.

כאשר נשאל מטר מדוע הדליק ערימת קרשים, ושרף עליהם חר"מר מדלל הנקרא "טיגר", ענה בתמימות, כי רצה לדעת אם החומר אכן דליק. כאשר ראו השופטים

דב לוין, ישראל גלעדי ונחמיה בר את הנאשם, הבינו כי לא היתר מס. הצעיר יליד רמלה, הוא בן לאם מפגרת, ובעל אישיות דלה ביותר. סניגורו, ג'ורג' קרא, סיפר לבית-המישפט כי הצעיר כל-כך מוגבל בהבנתו, עד שהיה צורך לשלוח מישוה כדי להביאו לבית המישפט, לבל יאבד בדרך. הסניגור גם סיפר, כי מטר אינו יודע את תאריך לידתו, וחושב, כי בי חודש יש שני שבועות.

התובעת ד"ר דרורה פלפל הסכימה, כי אכן אין זה המיקרה לעונש מאסר חמור.

לפיכך כתב בית-המישפט, כי למרות שטיעונו של הנאשם נש"מע נאיבי, הרי הוא מקבל אותו ומאמין לו. שכן, הוא נאיבי ורמתו השיכלית תואמת את התנהגותו. וכי מייד אחרי שראה כי העצים בוערים וכי החומר אכן דליק כיבה מייד את הבעירה.

אולם בית-המישפט קבע שיש להטיל על הנאשם עונש מרתייע, כדי שבטיכולתו לא יתפתח, בי עתיד, למעשים טיפשיים וילדרי תיים, אך מסוכנים. כדי שהנאשם יחוש את משמעותו של העונש, הטיל עליו בית המישפט עונש מאסר על תנאי של שנתיים, ושלושת אלפים לירות קנס. כל אותה עת הביט מטר אל אביו שישב בבית-המישפט, וחיכה להסברים ממנו. כאשר קבע השופט, כי הקנס יהיה שלוש אלפים לירות, הראה לו אביו באצבעותיו את המיספר שלוש. בית-המישפט שראה את ההצגה האילמת, ביקש מהסניגור שיבחר

אתה אומר: כבוד השופט... יהיו שם שלושה שופטים. סגן אלוף ושני רבייסרנים. אני יושב ליד דוכן הנאשם. אתה העד. הי תובע יגיד: אתה מאיר פלאח, מיספר אישי כך וכך, בתאריך כך וכך אתה נאשם ככה וככה. אני אומר לו: כבוד השופט, לא גנבתי שום דבר, או הוא אומר לי: אתה מודה כי לא מודה? ואני אומר לו: כבוד השופט, אני לא עשיתי שום דבר.

יכניסו את העד ויגידו: אתה ברדוגו? תגיד: כן, כבוד השופט. הוא יישאל: פלאח אמר לך בתאריך כך וכך שהוא עשה את זה? ושהיה איתו חבר טוב כמו השופט. אני אמרתי את זה מחוסר ברירה. אני לא יודע בכלל מי היה איתו. אני לא יודע בכלל אם הוא עשה את זה. כבוד השופט, אני ראיתי אותו ישן. בעדות הי ראשונה שלי אני אמרתי שהוא ישן. ופה אני אמרתי שלא ראיתי אותו ישן מחוסר ברירה. לא היה לי מה לעשות. היכו אותי, איימו עלי, צעקו עלי. אני אדם שלא ישבתי בבית-הסוהר בחיים שלי. לא גנבתי. בחיים לא היו לי בעיות בבית-מישפט. אני ראיתי אותו ישן כבוד השופט. זה מה שאמרתי בחקירות זה רק מחוסר ברירה. לא היה לי ברירה. עכשיו הם שואלים אותי אם אח שלו היה איתו, או אמרתי להם שכן... תתחיל לבכות בדאווין. גם אני אתחיל לבכות: לאן הלענו. זה הכל מסודר, כבוד השופט. לאן הלענו? אתה תתחיל לבכות

מחנאים אסטל, דודאי ואשכול נציגים חכל עיתון

להם: כבודו, כבוד בית-המישפט, אני חושב שאין זה הגיוני, איך זה שקצינים בצה"ל, שוטרים צבאיים, מכים חייל חף מפשע, ורוצים להורג ציא ממנו סתם דיבה, יעני, דיבור על ברזלם שהינו חף מפשע.

זהו מה שיש לך להגיד בבית המישפט. הבנת? זה מה שאתה מדבר, וככה אני על החוט תלוי, ואתה מוציא לי את החוט מהגרונן. אני מבקש ממך באמא שלי, אני אומר לך, שבע שנים בפנים ברי-דוגו! שבע שנים אני אכנס ל-בית-הסוהר! אתה רוצה שאני אכנס לשבע שנים לבית-הסוהר?

צבע טרי. מוגולוג זה הוא חלק משיחה שהוקלטה בין שני עצירים בבית-המעצר הצבאי. הי תמליל הוגש על-ידי התובעת שרה דותן, לבית-המישפט המחוזי ב-תל-אביב. שם, בפני השופט נשיא בית-המישפט המחוזי, בנימין כהן, מתבררת התביעה הפלילית נגד האחים מאיר וייליאם פלאח.

השניים נאשמים כי בחודש נוי במבר בשנה שעברה, גנבו ממח"נה צבאי במחוז המרכז 25 מזיג נים בצאריה אוריגינלית. מאיר פלאח הוא חייל בשירות חובה, (המשך בעמוד 46)

את בלון סלביה הישן שי בשכונת טלביה זוכרים ותקיי-ירושלים כעסק פורח. מי שעובר היום ברחוב ז'בוטיני-סקי 44 וראה את העזובה והי הונחה, המשוים למקום מראה של בית-רפאים, אינו יכול לשער בדמינו שהבניין משמש מישכן לעסק מסוג אחר לגמרי, אך פורח לא פחות.

בית-המלון הישן משמש כי יום כבית-מידרש לרבנים ולי-דיינים. הנכס, ששוויו מגיע לפחות לעשרה מיליון לירות, נקנה על-ידי משרד-האוצר,

מה מתרחש

בין כתלי

האגודות

שבראשו

עומד

הרב ניסים?

והופקד לפני עשרים שנה בי-ידי של הרב יצחק ניסים, כאשר זה כיהן כרב הראשי הספרדי, הרב, שהיה סוחר זעיר ותלמיד-חכם עד לבחירתו לי-תפקיד הרב, מיהר לייסד אגודת עותומנית, שהוא נשיאה, וכגיבור האגודה מינה את בנו, משה ניסים, כיום שר בממד שלת-הליכוד, כפרקליט האגודה מונה איש-אמונו של הרב, ער-רדהין הירושלמי שלמה תו-סיה-כהן.

מראה בית-המידרש אינו מוסף כבוד רב לשמותיהם של מנהליו. עשבים שוטים וקוצים ממלאים את החצר, מרבית החלונות והתריסים שבורים וריח שתן העומד באוויר מעיד על השימוש שנעשה בחצר הי בניין, שהיה ידוע כאחד הבניינים היפים בירושלים של ימי המנדט הבריטי. הרושם המתקבל הוא שהבניין נטוש ורגל אדם לא דרכה בו מזה שנים.

תרגיל

פשוט

פיעלי ועד העדה הספרדי דית מספרים כי במשך השנים זכה המוסד בהקצבות נדיבות ממישרדי האוצר, הי פנים, הדתות, ועיריית ירוש-ליים, נוסף על תרומות ומעי-נקים ממקורות אחרים, ציבוריים ופרטיים.

אנשי ועד העדה הספרדית תמחו, שכן ידעו היטב כי בי מוסד לומדים, באופן מקוטע, ואך שעות ספורות מדי יום, רק קומץ אברכים.

העניין עורר את זעמם בי משך הזמן, שכן מרבית האברכים הספרדיים בירושלים לומדים בבתי-כנסת ירושלים שאינם שעות-תפילה, ואינם זרי-כיים במותרות שאותן אמורה היתה להעניק לאברכי האגודה של ניסים.

ראשי העדה הספרדית הת-רעמו, מה גם שהם עוסקים במילחמות עם הרב ניסים על רקע של שליטה על הקדשים. הם ציפו את שרי-האוצר על קודמים במכתבי תלונות על